

kunnet sige, og sige det saaledes, at det er blevet accepteret som noget Betydningsfuldt af hele Thinget — thi det lød under gjentagne „Hør“ —, at de svenske Stambaner nu give 4 pCt. i aarlig Rente, og jeg troer derfor at burde oplyse om, at de svenske Stambaner hidtil, d. e. indtil Slutningen af 1866, ikke have givet mere end 2 pCt., hvilket vil fremgaae af et officielt Skrift om den svenske oeconomiske Forsatning for nærværende Tid, som den svenske Regjering endog har anseet for saa vigtigt, at det har ladet udkomme en fransk Oversættelse deraf. Jeg har vel igaar Aftes til min store Forundring og Tilfredsstillelse seet, at de svenske Baners Indtægt i 1867 skal være stegen til 3 pCt., og at der er et Fremskridt, er upaatvivleligt; men for det Første er 3 pCt. dog endnu ikke 4 pCt., og for det Andet er dette Resultat kun fremkommet ved en besynderlig Beregning, idet det er sagt, at Anlægs-capitalen har været 77 Millioner. Det er nemlig vel ganske sandt, at man i sin Tid decreterede, at der kunde anvendes 77 Millioner Rb. contant paa Bygningen af de svenske Stambaner, men hvorledes ere disse 77 Millioner Rigsdaler Svenst tilveiebragte? Ved Udstedelsen af for 86,800,000 Rb. 4½ pCt. Obligationer. Det vil altsaa sees, at de 3 pCt., som de svenske Stambaner skulle have tilveiebragt, naar de betragtes lidt nærmere, ikke endnu ere meget over 2 pCt. Jeg skal iøvrigt ikke indlade mig paa, hvad de svenske Baner indbringe eller ikke, thi jeg anseer en saadan Parallelisering mellem Lande, hvor Forholdene ere høist forskjellige, for at være i de allerflest Tilfælde utilstedelig. Jeg kunde ellers fremhæve for Dem, mine Herrer, at vi have forholdsvis langt flere Stambaner, end der høves i Sverrig, og at, hvis vi nu skulde følge Sverrigs Exempel, saa skulde vi standse med alle mulige videre Anlæg af Jernbaner for Statskassens Regning. Jeg vil imidlertid dog minde om — og det blev ogsaa erkjendt af den høitærede Minister —, at jeg langtfra har sagt dette. Det vilde være urigtigt, urimeligt, eller hvilket andet Udtryk man nu maatte ville bruge, at sige, at nu er Jernbanebygningen for Statens Regning absolut afsluttet; men, hvad jeg maa paa-
staae, det er, at man skal tage Tid, Omstæn-

digheder og Forhold i Betragtning, og at man skal undersøge, hvad der er mindst uforbeelagtigt eller meest forbeelagtigt, før man skrider til en enkelt Banes Bygning, ligesom man ikke skal sige, at en enkelt Landsdeel har større Krav paa Jernbaner, fordi den i Tidens Længde har maattet undvære Chausseer eller andre Betarbejder. Sverrig er jo et Land, som har et Areal af omtrent 4,600 Qvadrat Mile, medens Danmark har lidt over 650 Qvadrat Mile. I Sverrig er der for Statens Regning bygget Stambaner af 97 svenske, o: omtrent 150 danske, Miles Længde. Tager man nu Areal af det ene og af det andet Land, saa vil man see, at selv uden at de foreslaaede nye Baner tages med, saa har Danmark dog allerede flere Jernbaner for Statens Regning end Sverrig. Tages der Hensyn til Befolkningens Størrelse, saa vil Misforholdet vel ikke være saa stort, men vi bør dog huske paa, at Danmark ved den sidste Folketælling kun havde omtrent 1,700,000 Indbyggere, og at Sverrig omtrent har 2½ Gang saamange. Men jeg lægger, som sagt, slet ikke Vægt paa disse Sammenstillinger med andre Stater, thi ellers vilde jeg gjøre det Spørgsmaal, om man kunde nævne en eneste Stat i Europa, være sig af de frugtbareste eller af de goldeste, hvor man havde anlagt eller vilde anlægge to Statsbaner parallelt ved Siden af hinanden i en Afstand af 7—10 Mil? Skulde vi gaae efter fremmede Landes Mønster, troer jeg virkelig, at vi vilde komme til et ganske andet Resultat end det, som vi nu synes at skulle komme til; jeg vil tilføie, at det, at bygge to Baner i Byland saagodt som parallelt ved Siden af hinanden i en Afstand af 7—10 Mil, hvor Benyttelsen af den ene Bane altsaa maa concurrere med og skade den anden, er — jeg haaber, at man ikke vil finde dette Udtryk anstødeligt — en saa original Tanke, at jeg er fuldkommen overbevist om, at vi i en Række af Aar ville kunne beholde denne originale Tanke i god Ro for os selv.

Hvad jeg derimod lægger Vægt paa, er et klart og tydeligt Begreb om vore finantstellers Forhold. Jeg kan nu ikke nægte, at jeg er overbevist om, at man, naar man vil gjen-nemlæse den af Finantsministeren her i Thins-